El punt d'inflexió de Juan Cámara

L'andalús admet que és «fomut» jugar poc però veu el futur amb més optimisme després de debutar a la lliga a Vallecas

Juan Cámara persegueix un futbolista del Prat en un partit de Copa Catalunya d´aquesta temporada.

Quan només tens 21 anys i t'ha arribat l'oportunitat de debutar a la Lliga de Campions, jugant uns minuts amb la samarreta del primer equip del Barça al costat d'un bon grapat d'estrelles, t'imagines que el teu futur pot estar entre els més grans. I per què no? Els teus somnis guanyen encara més força quan no només renoves amb el club blaugrana l'estiu següent, sinó que també fas la pretemporada a les ordres de Luis Enrique, entrenant i jugant partits amb futbolistes com Leo Messi, Andrés Iniesta o Luis Suárez, entre d'altres. Saps que res està fet, però que el primer pas ja està donat. Per això, els plans se't torcen quan, de cop i volta, veus que al Barça no tens lloc amb els grans ni tampoc amb el filial, i que el teu destí és al Girona, a Segona A. Ho assumeixes, hi poses tota la il·lusió del món i aterres al teu nou destí decidit a triomfar. Però et desesperes quan, passades una desena de jornades, encara no has debutat a la lliga i la teva participació es redueix a la Copa del Rei i la Copa Catalunya. Si fa no fa, és això el que ha passat a Juan Cámara, una de les últimes apostes de Quique Cárcel aquest darrer estiu i el darrer futbolistes al qui Pablo Machín li ha donat l'alternativa. Va ser al camp del Rayo, on l'andalús va viure la seva estrella a la lliga, el que espera que es converteixi en un «punt d'inflexió».

Passats dos mesos de competició a la butxaca, a Cámara no li estaven anant les coses com s'imaginava. «Estava una mica fotut», se sincera. Fins dissabte passat, tan sols havia entrat a dues convocatòries i a la lliga no acumulava ni un sol minut. «Vaig arribar aquí amb moltes ganes i no m'esperava no jugar i ni tan sols anar convocat. Em van entrar els dubtes, com era normal, perquè no sabia realment el que passava», afegeix. Però Cámara, a qui no li agrada alçar la veu més del compte, ha seguit esperant pacient la seva oportunitat fins que aquesta li acabaria arribant l'últim dissabte a Vallecas: «Vaig venir al Girona pensant que podia jugar com més minuts millor. Fins ara no s'ha produït, però respecto la decisió de l'entrenador. Seguiré treballant perquè vegi que sóc vàlid, estic molt il·lusionat a poder ajudar l'equip».

Aquest carrer cap de setmana, ja perdent amb el Rayo (1-0), Machín va cridar Cámara i el va fer entrar per mirar de buscar l'empat. «Havia entrat en dues convocatòries i havia arribat a escalfar, però no havia tingut l'oportunitat de jugar. Fins l'altre dia. Quan em va cridar, em vaig sentir encantat de poder donar un cop de mà, encara que al final no va ser possible sumar cap punt», rememora. Tot i això, el primer pas ja l'ha fet. «Espero que sigui un punt d'inflexió», admet. I?ell, a diferència del que va fer Machín unes setmanes enrere, sí que es veu per ocupar el carril. «M'hi veig, com també d'interior o de segon davanter», diu. El que sigui, perquè el Girona se'n beneficiï. «Intentaré ajudar amb gols, assistències o amb el que sigui possible».

Cámara pensa en present. I el seu present és a Montilivi. També el futur a curt termini. Tot i que la seva no és una situació idíl·lica, no vol sentir a parlar d'una hipotètica marxa al mercat d'hivern. «Ara mateix només penso a estar al Girona i demostrar el que valc. No em passa pel cap sortir al gener», sentencia.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/10/26/punt-dinflexio-juan-camara/811245.html?utm_source=rss